

משנה - מועד קטן

פרק ב - משנה ב

וכן מי שהיה יינו {ג} בתוך הבור וארעו אבל או אנס, או שהטעוהו פועלים, זולף {ד} וגומר וגף כדרךכו, דברי רבי יוסי. רבי יהודה אומר, עושה לו למוידים, בשביל שלא יחמיץ:

פרק ב - משנה ג

מכניס אדם פרותיו מפני הגנבים, ושולה פשתנו מן המשרה בשביל שלא תאבד, ובלבד {ה} שלא יכון את מלאכתו במועד. וכלן אם כונו מלאכתן במועד, יאבדו:

פרק ב - משנה ד

אין לוקחין בתיים, עבדים ובהמה, אלא לצרך המועד {ז}, או לצרך המוכר, שאין לו מה יאכל {ח}. אין מפנין מבית לבית, אבל מפנה הוא לחצרו. אין מביאין כלים מבית האמן {יא}. ואם חושש להם, מפני לחצר אחרת:

פרק ב - משנה ה

מחפין את הקציעות בקש. רבי יהודה אומר, אף מעבין. מוכרי פרות, כסות וכלים, מוכרים בצנעה {יב} לצרך המועד. הצידין {יג} והדשונות והגרוסות, עושין בצנעה {יד} לצרך המועד. רבי יוסי אומר, הם החמירו על עצמן: